

Pe adresa unui neam

Adrian Păunescu

Nu știu unde mă culc și cine sunt
oamenii-aceștia buni, ce-mi dau de toate
nici cum îi cheamă parcă n-am aflat
și totuși ne iubim pe nechemate.

Nu mă interesează dacă ei
participă la lupta sindicală,
nici fiii lor dacă au absolvit
cea mai mărunță sau mai mare școală.

De sunt catolici sau de sunt baptiști,
într-adevăr, aceasta îi privește,
nu sunt dator să știu ce funcții au
dar mi-e de-ajuns că suflă românește.

Dosar de cadre n-am să fac la frați,
că tot ar fi o treabă inutilă,
eu știu atât: de frații mei mi-e drag,
mi-e grijă, mi-e rușine și mi-e milă.

Mi-nchipui doar o scenă de coșmar
și mi-e de-ajuns să cred că este bine
de-a nu-mpărți poporul meu în găști,
în ranguri, în subrang și în stupine.

Să fii pe-o stradă fără de lumini
și să leșini acolo fără veste
și-un om să te trezească din leșin
ce faci, l-întrebi de rang și cine este?

Primești oferta lui de-a te salva,
sau îl respingi că nu-i cunoști dosarul?
eu cred în neamul meu fără-ntrebări
și îi accept și dulcele și-amarul.

Mă aflu-n casa unor oameni buni
ce nu îmi lasă sufletul să moară
și de aceea am ca pe-un cadou
senzația că sunt la mine-n țară.

Oriunde m-aș culca eu frică n-am
că vor veni ai mei să mă omoare,
cu-ncredere pun capul peste tot

În orice casă-ar fi, în fiecare.

Că țara nu-i o sumă de averi
și nici de lucruri dintr-o zestre-ntreagă,
ea e intimitatea unui neam,
e nu ce-avem, e ceea ce ne leagă.

Beau apă din fântâna dumnealor
și nu mă tem că este otrăvită,
femeia mi-am luat-o din popor
spre-a fi egala mea, spre-a-mi fi iubită.

Eu nici de cei ce mă privesc chiorâș,
nu mă mai tem, că n-am de ce mă teme,
sunt niște oameni necăjiți și ei
și eu le sunt problemă-ntre probleme.

Nici mâine n-am să știu ce nume au
acea care fuga mi-o repară
și care m-au rugat să mă întorc
ca om din țară pentr-un om din țară.

Fântâna lor e și fântâna mea,
pe noi nu ne pot despărți notarii,
doar împreună ducem un destin
și-i suportăm elanuri și avarii.

Și ca să-i pot recompensa măcar
pentru o noapte și o zi, curate
aș vrea să fiu eu însumi anonim,
să li le pot restitui pe toate.

Adio, dragii mei necunoscuți,
am să vă scriu la toamnă o scrisoare
pe-adresa ta, poporul meu frumos,
să-ți spun și ce mai e și ce mă doare.

Iar dacă gazda mea ar fi de-acord
să nu ne spunem nici un fel de nume,
ci să păstrăm senzația de foc
că mai avem o patrie pe lume.